

Arrest

**nr. 51 016 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**1. de stad Lier, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen,
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier van 5 augustus 2010 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRENEZ, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat F. COEL, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Russische nationaliteit, vraagt op 28 januari 2009 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Moskou. Op 9 februari 2009 wordt dit visum van ambtswege afgeleverd met een geldigheidsduur van 30 dagen.

1.2. Op 30 maart 2009 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Deurne met het oog op het aangaan van een huwelijk.

1.3. Op 2 juni 2009 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deurne tot uitstel van het huwelijk vermits bijkomend onderzoek noodzakelijk is.

- 1.4. Op 2 oktober 2009 meldt verzoekster zich bij de stad Lier aan om in het huwelijk te kunnen treden.
- 1.5. Op 3 maart 2010 verleent de procureur des Konings een positief advies aangaande het voorgenomen huwelijk.
- 1.6. Op 12 maart 2010 treedt verzoekster in het huwelijk.
- 1.7. Op 15 juni 2010 dient verzoekster een verblijfsaanvraag in, in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar echtgenoot.
- 1.8. Op 5 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter). Deze beslissing wordt verzoekster op 10 augustus 2010 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12 bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°; van de wet;

Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk:

Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een geldig visum”

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de tweede verwerende partij, zijnde de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de exceptie van onbevoegdheid op. De tweede verwerende partij laat gelden dat de bijlage 15ter duidelijk werd genomen door de burgemeester van de stad Lier of zijn gemachtigde en niet door de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De tweede verwerende partij stelt dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) werd genomen in toepassing van artikel 26, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en dat volgens dit artikel enkel de burgemeester of zijn gemachtigde bevoegd is om deze beslissing te nemen. De tweede verwerende partij verwijst tevens naar rechtspraak om haar standpunt kracht bij te zetten. Zij vraagt dan ook buiten de zaak te gesteld te worden aangezien zij niet de auteur is van de bestreden beslissing.

2.2. In haar nota stelt de eerste verwerende partij dat sinds de wetswijzigingen inzake de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissing tot onontvankelijkheid genomen wordt door de burgemeester of het gemeentebestuur. De verwerende partij in deze is bijgevolg de burgemeester en niet de Belgische staat, zoals vermeld in het verzoekschrift.

2.3. In haar repliekmemorie verwijst verzoekster naar de nota met opmerkingen van de eerste verwerende partij en stelt dat gelet op deze vrijwillige interventie de eerste verwerende partij aanzien moet worden als in de zaak zijnde zodat verzoekster door de repliekmemorie haar verhaal eveneens wenst te richten tegen de stad Lier.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt, zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In drie gevallen kan de betrokken vreemdeling zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België, met name:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69*) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat *“(de aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in (artikel 12bis,) § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen”* en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van het indienen van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post *“het gemeentebestuur zelf geen uitspraak (mag) doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en (...) de zaak onverwijld (moet) doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt.”*

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de minister of staatssecretaris met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (*BS 4 juli 2007*) duidelijk omschreven. Hierin wordt bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheids-onderzoek dient door te voeren en dat enkel in het geval de aanvrager uitzonderlijke omstandigheden inroept het gemeentebestuur *“na de woonstcontrole (...) de aanvraag, de overgelegde documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken - Bureau gezinshereniging - artikel 10 (stuurt), die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag.”*

Artikel 26, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter. Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13, kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Verzoekster voert niet aan dat zij bij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet die zij bij de stad Lier heeft ingediend, uitzonderlijke omstandigheden inriep. Het kwam bijgevolg aan de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lier toe om een standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag. De exceptie van onbevoegdheid van tweede verwerende partij wordt aangenomen. Er wordt ingegaan op het verzoek van tweede verwerende partij om haar buiten de zaak te stellen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 23 BUPO alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In het deel *“in rechte”* citeert verzoekster de volgens haar geschonden bepalingen en geeft zij een uitvoerige theoretische uiteenzetting over de motiveringsverplichting en het recht op privé- en gezinsleven waarbij zij uitvoerig verwijst naar rechtspraak. In het deel *“in feite”* betoogt verzoekster

vervolgens dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar recht op respect voor haar privé- en familielevens en dat de bestreden beslissing daarenboven niet adequaat is gemotiveerd.

In een eerste onderdeel van het deel *"in feite"* gaat verzoekster in op wat zij noemt *"de afwezigheid tot respect van het privaat en familielevens van de verzoekster."* Verzoekster betoogt dat zij op 12 maart 2010 in het huwelijk is getreden met de heer M.L., die wettig in België verblijft. Zij stelt dat de bestreden beslissing daarom een onevenredige inmenging inhoudt in haar recht op privé- en gezinsleven, wat een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en onevenredig is met het door de Vreemdelingenwet beoogde doel, te weten de controle van de immigratie. Zij benadrukt voorts dat het recht op privé- en gezinsleven de vrijheid om te huwen inhoudt. Verzoekster stelt dat uit de motivatie van de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening werd gehouden met haar bijzondere familiale toestand. De aantasting van haar privé- en gezinsleven is volgens verzoekster niet evenredig met het beoogde doel.

In een tweede onderdeel van het deel *"in feite"* gaat verzoekster in op wat zij noemt *"de afwezigheid van formele motivatie van de betwiste akte."* Verzoekster betoogt dat de motivatie van de bestreden beslissing een motivering *"van pure vorm"* betreft die kan gelijkgesteld worden met het ontbreken van een motivering. Volgens verzoekster heeft de verwerende partij de bijzondere elementen eigen aan haar dossier niet in acht genomen zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

3.1.2. Verzoekster verwijst in haar repliekmemoirie naar rechtspraak inzake artikel 8 EVRM, artikel 10 van de Vreemdelingenwet en artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit. Voor het overige verwijst verzoekster naar haar verzoekschrift.

3.1.3. Waar verzoekster haar recht op privé- en gezinsleven geschonden acht, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing bepaalt enkel dat verzoeksters verblijfaanvraag onontvankelijk is omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Derhalve vormt de bestreden beslissing op zich geen inbreuk op verzoeksters privé- en gezinsleven. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt bovendien dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Conform de bestreden beslissing voldoet verzoekster niet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden als echtgenoot van een niet-EU-onderdaan. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden (RvS 30 april 2004, nr. 130 936.). Artikel 8 EVRM en de wijze waarop het wordt geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan niet worden uitgelegd als zou verzoekster op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de daartoe gestelde voorwaarden te voldoen. De Raad merkt ten slotte op dat het verzoekster vrijstaat om op grond van artikel 12 bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet buitengewone omstandigheden aan te voeren die haar verhinderen terug te keren naar haar land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bedoeld in artikel 12 bis, §1, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een inbreuk inhoudt op haar recht op huwen, merkt de Raad op dat verzoekster op 12 maart 2010 in het huwelijk is getreden met haar partner, zodat zij niet dienstig kan aanvoeren dat haar recht op huwen is geschonden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.1.4. Aangaande het tweede onderdeel van het eerste middel wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grond en motieven aan op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 26, §2 van het Vreemdelingenbesluit en stelt vast dat verzoekster niet in het bezit is van de door artikel 12bis van de Vreemdelingen-

wet vereiste binnenkomstdocumenten. Bovendien betwist verzoekster deze vaststelling niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het tweede deel van het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Na het deel *“in rechte”* waarin verzoekster artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet citeert en rechtspraak aanhaalt, betoogt zij in het deel *“in feite”* dat de bestreden beslissing artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet niet respecteert. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot wettig in België verblijft en dat zij dan ook geheel terecht een aanvraag tot verblijf heeft ingediend in het kader van gezinshereniging.

3.2.2. In haar repliekmemoire verwijst verzoekster naar andere rechtspraak en benadrukt zij dat zij effectief samenwoont met haar echtgenoot.

3.2.3. Artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de buitenlandse echtgenoot het recht op gezinshereniging heeft met zijn of haar partner die in België onbepaald verblijft heeft:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Het gaat evenwel niet om een onvoorwaardelijk recht op gezinshereniging. Dit recht wordt onder andere door artikel 12bis van de Vreemdelingenwet onderworpen aan verdere voorwaarden voor de verblijfsaanvraag.

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

(...)

§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 werden overgemaakt,

ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend, en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.”

Zoals reeds onder punt 2.4. werd gesteld, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster zich niet heeft beroepen op uitzonderlijke omstandigheden (12bis, §1, tweede lid 3° van de Vreemdelingenwet) om haar verblijfsaanvraag in te kunnen dienen bij het gemeentebestuur. Derhalve diende verzoekster zich te bevinden in een van de situaties van artikel 12bis, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet: namelijk ofwel in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen hebben overlegd, ofwel tot een verblijf van maximaal drie maanden gemachtigd zijn en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen hebben overlegd.

In casu was verzoekster niet gemachtigd noch toegelaten tot verblijf op het ogenblik dat zij haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet indiende. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de geldigheid van het visum van verzoekster – geldig tussen 9 februari 2009 en 9 augustus 2009 met een totale duur van dertig dagen – op het moment van haar verblijfsaanvraag – 15 juni 2010 – in elk geval verstreken was, zodat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat verzoekster niet in bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum.

Aangezien in casu niet voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, heeft de eerste verwerende partij conform artikel 26, §2 van het Vreemdelingenbesluit verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Het argument van verzoekster dat haar echtgenoot wettig in België verblijft en dat zij effectief met hem samenwoont kan hieraan geen afbreuk doen. Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER